

således som det er tilfældet i Danmark. Dette beror på, at det grønlandske foranstaltningssystem's opbygning, sammenholdt med hensynet til så vidt muligt at etablere et enkelt og overskueligt system, taler afgørende imod at indføre en ordning i Grønland med tiltalefrafald med vilkår.

I lighed med påtaleopgivelse efter § 312 kan tiltalefrafald indgå i en sag som led i en påtalebegrænsning, jf. formuleringen »helt eller delvis«.

Efter *stk. 1, nr. 1*, kan tiltale frafaldes i tilfælde, hvor det på grund af det udviste forholds ringe betydning findes rimeligt at undlade tiltale. Bestemmelsen omfatter den type af lovovertrædelser, som såvel generelt, dvs. i gerningsbeskrivelsen i lovbestemmelsen, som i det konkrete tilfælde findes at være af så underordnet betydning, f.eks. hvor gerningen ikke har haft nogen følger for en eventuel forurettet, at tiltale med rimelighed kan frafaldes.

Tiltale kan endvidere frafaldes efter *nr. 2* i tilfælde, hvor de foreslåede bestemmelser i kriminallovens §§ 6 eller 124 (svarende til de gældende bestemmelser i kriminallovens §§ 4 b og 89) er anvendelige, og ingen eller kun en ubetydelig foranstaltning kan ventes idømt.

Efter kriminallovens § 6 (gældende § 4 b) skal der ved idømmelse af foranstaltninger efter kriminalloven tages hensyn til, om en person, som der sker retsforfølgning imod, er pålagt en sanktion i en anden stat for den samme handling. Det følger endvidere af kriminallovens § 124 (gældende § 89), at hvis nogen, som allerede er dømt, findes skyldig i en lovovertrædelse, der er begået før dommen, træffer retten bestemmelse om ny foranstaltning, medmindre retten anser den tidligere foranstaltning for tilstrækkelig.

I de nævnte tilfælde vil politiet kunne meddele tiltalefrafald, hvis det på baggrund af en konkret vurdering af sagen skønnes, at en fortsat forfølgning af sagen i retten alene vil resultere i, at der enten ikke idømmes en foranstaltning eller alene en ubetydelig foranstaltning.

Nr. 3 giver hjemmel til at frafalde tiltale i tilfælde, hvor den sigtede var under 18 år på gerningstidspunktet, og tiltalefrafald ikke står i misforhold til gerningen og sagens omstændigheder i øvrigt. Det dobbelte krav i bestemmelsen indebærer en vis begrænsning i den type af sager, hvor tiltalefrafald efter denne bestemmelse kan komme på tale, men dog videre end sager omfattet *nr. 1*.

Den foreslåede bestemmelse i *nr. 4* svarer til § 312, *nr. 3*. Der henvises nærmere til bemærkningerne til denne bestemmelse. Dog skal det fremhæves, at en

formodning for, at sagen vil kunne føre til domfældelse er en forudsætning for at meddele tiltalefrafald efter denne bestemmelse.

Efter *nr. 5* kan der endvidere gives tiltalefrafald i overensstemmelse med bestemmelser fastsat af rigsadvokaten eller justitsministeren. Det er formålet med bestemmelsen at give mulighed for en nærmere og mere detaljeret regulering af udvalgte sagstyper uden for de under 1-4 opregnede, som skønnes at kunne afgøres ved tiltalefrafald.

I *stk. 2* er som en undtagelsesbestemmelse fastsat, at der i andre tilfælde, dvs. uden for de i *stk. 1* opregnede sagstyper, kun kan meddeles tiltalefrafald, hvis der foreligger særlig formildende omstændigheder eller andre særlige forhold, og tiltale ikke kan anses for påkrævet af almene hensyn. Bestemmelsen, der svarer til den danske retsplejelovs § 722, *stk. 2*, kan f.eks. tænkes anvendt i sager, hvor den sigtede uagtsomt forvolder en nær pårørendes død eller påfører denne alvorlig legemsbeskadigelse, eller eventuelt selv har pådraget sig alvorlig skade ved den påsigtede handling.

Stk. 3 indeholder en bestemmelse om kompetencen til at træffe afgørelse i sager om tiltalefrafald. Det foreslås, at politiet får adgang til at træffe afgørelse efter *stk. 1*, og at rigsadvokaten får adgang til at træffe afgørelse efter *stk. 2*.

Der henvises nærmere til betænkningens afsnit X, kap. 3.3.3.

Underretning og omgørelse

Til § 314

Det følger af den foreslåede bestemmelse i *stk. 1*, at der ved påtaleopgivelse eller tiltalefrafald skal ske underretning af den sigtede og andre med rimelig interesse heri. Bestemmelsen er udvidet i forhold til den nugældende bestemmelse om underretning ved henlæggelse i retsplejelovens kapitel 5, § 19, *stk. 2*, 2. pkt., hvorefter der skal ske underretning om afgørelsen af den sigtede og den eventuelle anmelder i sagen. Som en konsekvens af forslaget om opdeling af den nugældende henlæggelsesordning i henholdsvis påtaleopgivelse og tiltalefrafald findes underretningspligten i formuleringsmæssig henseende at burde indrettes herefter, således at den personkreds, som skal orienteres om afgørelsen, udvides i forhold til gældende ret.

I den forbindelse foreslås med inspiration fra den danske retsplejelovs § 724, *stk. 1*, at der ud over underretning af den, som sagen har været rettet imod, tillige skal ske orientering af andre involverede, der skønnes at have en rimelig interesse heri. Denne personkreds vil først og fremmest omfatte den forurette-